

Γιώργος Ρούσης

Υπάρχουν αριστεροί οι οποίοι αναφέρονται στην σημερινή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και της ΕΕ, λες και ανακαλύπτουν την πυρίτιδα. Για αυτούς ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν μια αριστερή ριζοσπαστική δύναμη, η οποία στη συνέχεια, άγνωστο για ποιους λόγους, πρόδωσε τις αρχές της και μεταμορφώθηκε σε σοσιαλνεοφιλελεύθερη. Μάλιστα για ορισμένους η μεταμόρφωση του ΣΥΡΙΖΑ ερμηνεύεται, ούτε λίγο ούτε πολύ, από τη συναναστροφή του αριστερού Τσίπρα και της παρέας του με τον δεξιό Δραγασάκη και τους μοιδευτές του.

Παράλληλα η ΕΕ αντιμετωπίζεται σαν μια Ένωση που γεννήθηκε πάνω στις αρχές του Ουμανισμού και στη συνέχεια περιέργως μεταλλάχθηκε και κατέληξε σήμερα να «λατρεύει μόνον το χρήμα», όπως γράφεται σε άρθρο στην ιστοσελίδα Κόμμον.

Αυτού του τύπου οι ερμηνείες αρνούνται να δουν ότι η σημερινή κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα του από γεννησιμιού του ρεφορμιστικού χαρακτήρα και της όλης πορείας του ιστορικού συμβιβασμού, την οποία ποικιλοτρόπως έκανε πράξη σε μια εποχή μάλιστα που η ρήξη με το κυρίαρχο σύστημα είναι πιο επιτακτική από ποτέ .

Αρνούνται να δουν ότι από την ίδρυσή της, η ΕΕ ουδέποτε στηρίχτηκε στις αρχές του ουμανισμού, αλλά αντιθέτως ήταν και συνεχίζει να είναι ένας ιμπεριαλιστικός μηχανισμός, ο οποίος, όπως ήταν αναμενόμενο σε περίοδο δομικής κρίσης του καπιταλισμού, γίνεται ακόμη πιο αντιδραστικός, επιθετικός και απάνθρωπος.

Και εδώ δεν πρόκειται μόνον για βαθιά λαθεμένες θεωρητικές αναλύσεις, αλλά για αναλύσεις οι οποίες αντί να οδηγούν στο σοσιαλισμό ή και στην κομμουνιστική χειραφέτηση όπως διατείνονται οι εμπνευστές τους, διατελούντες εν πλήρη συγχύσει, οδηγούν στην επιδείνωση της βαρβαρότητας.

Αυτό συμβαίνει διότι η προσπάθεια επιστροφής στον «ριζοσπαστισμό» του καλού ΣΥΡΙΖΑ και τον «ουμανισμό» της καλής ΕΕ, κάτι που υποβόσκει στο σκεπτικό των παραπάνω αναλυτών, σηματοδοτεί την αναπαραγωγή των γενεσιουργών αιτιών της σημερινής κατρακύλας.

Μάλιστα υπάρχουν ορισμένοι από εκείνους οι οποίοι όψιμα οδηγήθηκαν στην κριτική του ΣΥΡΙΖΑ, οι οποίοι καθώς φαίνεται χρησιμοποιούν αυτήν τους την κριτική σαν φερετζέ για να κρύψουν ότι ήταν και παραμένουν οπαδοί του ρεφορμισμού του και της φιλοΕΕ στάσης του.

Ιδιαίτερα όσον αφορά στην εξωτερική πολιτική και πιο ειδικά την αντιμετώπιση του μεταναστευτικού, ήταν ξεκάθαρο ότι θα οδηγούμαστε ως χώρα στην σημερινή πλήρη υποτέλεια σε ΕΕ και μάλλον κυρίως στις ΗΠΑ.

Θυμίζω εδώ μεταξύ άλλων τους χορευτικούς χαριεντισμούς του υπουργού Εξωτερικών με τους υπουργούς Εξωτερικών των χωρών του ΝΑΤΟ και τις ευχαριστίες του ίδιου και του Γ. Δραγασάκη προς την κυβέρνηση των ΗΠΑ, και αντίστοιχα τον Τζον Κέρι και τον Ομπάμα για την συμβολή τους στην έξοδό μας από την κρίση, τη συμμαχία μας με το Ισραήλ και την αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως ιστορικής του πρωτεύουσας -κάτι που ούτε οι ΗΠΑ τόλμησαν να πράξουν-, την απεύθυνση προς το Ιράν μόνον όταν το επέτρεψαν οι σχέσεις του με τις ΗΠΑ, και τέλος πέρα από την επαίσχυντη ρατσιστική συμφωνία για το

μεταναστευτικό με την ΕΕ, η όποια και μετατρέπει τη χώρα μας σε χωματερή μεταναστών, την προσφυγή στο αιματοβαμμένο ΝΑΤΟ για να συμβάλει στην επίλυση της μεταναστευτικής κρίσης στο Αιγαίο.

Θα ήταν πολύ πιο έντιμο όλοι αυτοί αντί να χρησιμοποιούν μια απαράδεκτη διγλωσσία, πιθανό κατάλοιπο του φραξιονιστικού τους παρελθόντος, να βρουν το θάρρος να βγουν ανοιχτά να υποστηρίξουν τη δική τους μετάλλαξη αντί να εκθέτουν με την στάση τους και να καθιστούν, όπως λέει ένας φίλος μου, πουκάμισο αδειανό τον κομμουνισμό τον οποίο επικαλούνται και τους αριστερούς ριζοσπαστικούς πολιτικούς σχηματισμούς στους οποίους ανήκουν.

Όσο για εκείνους τους συντρόφους -είδος προς εξαφάνιση- και πραγματικούς φίλους οι οποίοι επικροτούν τις απόψεις μου αλλά με καλούν να σταματήσω να συγκρούομαι με τους ανανήψαντες, τους αφιερώνω το παρακάτω ποίημα του Ευγένιου Γιεφτουςένκο «Κουβέντες»:

“Είσαι γενναίος, μου λένε.

Όμως δεν είμαι.

Το θάρρος δεν ήταν ποτέ ένα απ’ τα προσόντα μου.

Μόνο που θεωρούσα τίμημα υπερβολικό
να ταπεινώνομαι όπως άλλοι.

Δεν σείστηκαν θεμέλια. Η φωνή μου
μόλις που γέλασε με την πομπώδη υποκρισία.

Μονάχα έγγραφα, ποτέ δεν έκανα καταγγελίες,
τίποτα δεν παρέλειψα από όσα είχα σκεφτεί,
υπερασπίστηκα όσους το άξιζαν, στηλίτευσα
τους άτεχνους, τους κάλπικους ποιητές.

Και τώρα βάλθηκαν να με νομίζουνε γενναίο.

Πόσο θα ντρέπονται αλήθεια τα παιδιά μας
παίρνοντας επιτέλους εκδίκηση για τούτα τα αίσχη
όταν θ’ αναλογίζονται ότι σε τόσο παράξενους καιρούς
η κοινή αξιοπρέπεια περνούσε για θάρρος”.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 26.3.2016